

Само съединенитѣ усилия на Дандоло и французскитѣ прѣдводители Лудовика Блоасски и Вилхардуена*) сполучили да примирятъ противниците, слѣдъ което Бонифаций, заедно съ завареника си Михайла, побѣдилъ Лѣва Сгура и завладѣлъ Тесалия, Виотия и Атика. Графове Хенрихъ Фландрски (Балдуиновъ братъ) и Лудовикъ Блоасски извършили единъ сполучливъ походъ въ Мала Азия.

Между това, въ началото на 1205 избухило едно въстание въ Димотика, дѣго билъ избитъ гарнизонътъ на кръстоносцитѣ; слѣдъ това латинитѣ били изгонени изъ Одринъ. Среца тѣхъ потеглилъ и българскиятъ царъ Калоянъ. Балдуинъ, безъ да чака Бонифация и брата си Хенриха, обсадилъ тоя градъ и на 2 априль 1205 прѣтърпилъ подъ стѣнитѣ му едно страшно поражение отъ Калояновата армия, съставена отъ българе, власи, кумане и гръци; Лудовикъ Блоасски, Стефанъ де Перинъ и много други паднали въ битвата. Самъ Балдуинъ билъ заробенъ; за по-нататъшната му съдба сж се упазили разни разкази; най-вѣроятно се има, че умрѣлъ въ тъмница (виж *Балдуинъ*).

*) *Жофроа Вилхардуенъ*, франц. воителъ и държавникъ и великъ канцлеръ на Шампанското графство, който участвувалъ въ 4-я кръстоносенъ походъ и въ завоеванието на Цариградъ отъ кръстоносцитѣ (умр. въ Масинополъ, въ 1213), е оставилъ слѣдъ себеси единъ забѣлжителенъ трудъ: *De la conquête de Constantinople (За завоеванието на Цариградъ)*, издаденъ пръвъ пътъ въ Парижъ въ 1585. Най-новото, твърдѣ грижливо, издание, е De-Willy-вото (Парижъ, 1872). Самъ Ж. Вилхардуенъ билъ неграмотенъ и продукувалъ на своя капеланъ (домашенъ свещеникъ) цѣлата книга, която е първото на французски езикъ историческо съчинение въ проза.

На чело на държавата застава нжлъ сега — първенъ като регентъ, а отъ 1206 като императоръ — Балдуиновиятъ братъ графъ *Хенрихъ* Фландрски (1206 — 1216), който всѣкояче залѣгалъ да примири противорѣчивитѣ интереси въ държавата му. Той съумѣлъ да привлѣче на своя страна одринскитѣ и димотишкитѣ гръци, които сега не били благодарни отъ Калояна и се съгласили да се подчинятъ Хенриху, съ условие да се прѣдаждатъ тѣхнитѣ градове въ ленъ на Теодора Врана, жененъ за Агнеса, вдовицата на императора Андроника Комнена. Слѣдъ това Хенрихъ, откакъ отбилъ едно нападение отъ страна на българетѣ, сблизилъ се съ Бонифация, оженилъ се за дъщеря му и готвилъ се заедно съ него да прѣдприеме една война срещу Калояна; нъ въ 1207 Бонифаций, който неочаквано се срещналъ съ единъ отрядъ българе, билъ убитъ отъ тѣхъ. Калояновата смъртъ и изпадането на неговото царство освободили Хенриха отъ опасността отъ страна на българетѣ и му позволили да се занимае съ работитѣ на Солунското кралство, регентътъ на което ломбардецъ Оберто Биандрате успоривалъ короната на Бонифациевия синъ отъ Прина, Димитрия, и искалъ да ѝ прѣдаде на по-стария Бонифациевъ синъ, Вилхелма Монфератски. Хенрихъ съ въоръжена ръка накаралъ Оберта да припознае Димитриевитѣ права. Слѣдъ това Хенрихъ се погрижилъ, между друго, да уреди церковнитѣ отношения и примири интереситѣ на православното население и духовенството съ интереситѣ на латинското духовенство. Атонскитѣ манастире, изложени на грабежитѣ на солунскитѣ